MEN'S GILLETTE, STORY

BLADEFREGA



MEN’S GILLETTE, STORY

THE FAMILY · 07

Die Duiwelseun.

“Enzo,” het my ma vir my pa gesê, “ons moet hom in ’n koshuisskool sit.

Ek kan Nando nie meer hanteer nie.

Dis onmoontlik om hom te beheer.

Erger nog, hy is onvoorspelbaar.”

Sy het stilgebly.

“Weet jy wat hy vandag gedoen het?”

“Nee. Vertel my.”

“Hy was saam met my in die winkel en, sonder dat ek dit agtergekom het, het die lang skêr verdwyn.

Dié wat ek gebruik om materiaal te sny.

Die rolle materiaal van dertig meter.

Ek moes die ekstra skêr gebruik.

Ek het amper ’n uur lank gesoek.

Toe sien ek hom terugkom.

Kalm.

Glimlaggend.

Met die skêr in sy hand.”

My pa het opgekyk.

“Waar was hy?”

“By die kroeg.”

“Om wat te doen?”

“Ons seun is vyf jaar oud, Enzo.

Jy is sy pa.

Probeer ’n bietjie verantwoordelikheid neem in plaas daarvan om soos ’n idioot te lag.

Ek is bekommerd.

Wat gaan van hom word?”

My ma was bang.

Toe ek egter teruggekom het, was ek nie alleen nie.

Rocco Pizzimenti, eienaar van die Orfeo-kroeg, het saam met my teruggekom.

Hy het so hard gelag dat hy skaars kon staan.

Volgens Rocco het hy dit dikwels geniet om my ’n hoorndraer te noem.

Daardie middag het ek besluit om die saak af te handel.

“Weet julle wat hy gedoen het?” het Rocco gesê.

“Hy het met daardie skêr na die kroeg gekom.

Om my keel af te sny.

Ek het my afstand gehou en aangehou om met hom te spot.

Die hele plek het gelag.

Maar hy wou nie opgee nie.

Op die ou end moes hulle hom wegsleep.”

My pa het gelag.

Rocco het gelag.

Die kliënte het gelag.

Ek nie.

Uiteindelik het Rocco opgehou om my ’n hoorndraer te noem.

Dit was toe hy verstaan het dat ek nie presies was wat hy verwag het nie.

My ma het baie vroeër al by daardie gevolgtrekking uitgekom.

Die volgende oggend het sy my reguit koshuisskool toe geneem.

Die Susters van Sint Vincent.

Sy het die registrasiegeld en die jaarlikse skoolgeld in een enkele betaling betaal.

Versekering.

Teen my terugkeer binne agt-en-veertig uur.

Sy het ook ’n private ooreenkoms met die moeder-owerste bereik oor hoe ek in die toekoms behandel sou word.

My pa was ’n verkoopsman.

Die moeder-owerste was ’n Napolitaan.

As ek terugkyk, verklaar die kombinasie van ’n verkoopsman as pa en ’n Napolitaanse moeder-owerste amper alles wat gevolg het.

Sonder om veel aandag te trek, het my pa ook gesorg dat die klooster ’n bestendige voorraad Gillette-promosiemateriaal ontvang.

Veral plastieksakke.

Vyfhonderd kartonne.

In daardie jare was hulle hul gewig in goud werd.

Moeilik om in die hande te kry.

Duur.

Onmisbaar.

Die susters was mal oor hulle.

Elke keer as die voorraad min geraak het, het die telefoon gelui.

Moeder-owerste Maria Franca van Forcella.

“Meneer Frega, miskien kan u verbykom om te groet.”

Dit was toe ek ’n belangrike onderskeid geleer het.

Daar was ’n geestelike groet.

En daar was ’n sosiale groet.

Eendag het die verkoopsdirekteur, Raffaele Di Tullio, die huis gebel en na my pa gevra.

Ongelukkig vir hom het hy hom gekry.

“Frega, goeiemôre. Hoe gaan dit met u?”

“Goed, Dokter. Dankie. Maar dit is nie ’n beleefdheidsoproep nie.

Sê maar.”

“By die hoofkantoor is ons almal nuuskierig.

Ons wil graag verstaan hoe een verkoopsman dit reggekry het om dertig persent van al die promosiemateriaal wat oor Italië versprei word, te verbruik.

Pure nuuskierigheid.

Niks meer nie.

Ons het byna twee-en-dertig palette plastieksakke by u afgelewer.

Ons wonder hoe die besigheid gaan.

Nie die Gillette-besigheid nie.

Die plastieksak-besigheid.

Verkoop u hulle?

Maak u wins?

Of wil u dalk verduidelik wat presies aan die gang is?”

My pa het nie gehuiwer nie.

“Ek help die Vatikaan.

Hulle het beperkte hulpbronne.

Geen begroting nie.

Die Susters van Sint Vincent in Reggio Calabria, waar my seun grootword, het gevra vir ’n klein vennootskap in hul liefdadigheidswerk.

Soos u my geleer het, Dokter, het ek nie die inisiatief bekendgemaak nie.

Ek weet u verkies dat sulke dinge stilletjies gedoen word.

Geen publisiteit nie.

Die Gillette-manier.”

Stilte.

’n Lang stilte.

Uiteindelik:

“Baie goed, Frega.

Ek sal meer materiaal stuur.”

Agt jaar lank het die susters nie ’n enkele plastieksak gekoop nie.

Een vraag bly onbeantwoord.

Wat as hulle die hele ding in ’n besigheid omskep het?

Hulle was nonne.

Maar hulle was ook vroue.

Niemand het dit ondersoek nie.

Die eerste maande in die koshuisskool het ten minste drie voorvalle opgelewer wat die susters diep ontstellend gevind het.

Vir my het hulle heeltemal normaal gelyk.

Die eerste het tydens wegkruipertjie plaasgevind.

Elke keer as ons gespeel het, het ek onvermydelik in die susters se private kamers beland.

Ek was nuuskierig.

Ek wou sien hoe nonne sonder hul sluiers lyk.

My grootste ontdekking was ’n suster wie se hare amper tot op die kopvel afgeskeer was.

Daarna het elke soekgeselskap met dieselfde waarskuwing begin.

“Kyk oral.

Daardie duiwel kan enige plek wegkruip.”

Ek het hul nagmerrie geword.

Die gevoel was heeltemal wedersyds.

Die tweede voorval het tydens die oggendmis plaasgevind.

Elke dag om halfelf het die kinders in ’n ry gestaan terwyl hulle die kapel verlaat.

’n Suster het haar rosekrans uitgehou en ’n eenvoudige vraag gevra.

“Wie is die magtigste wese op aarde?”

Almal het die goedgekeurde antwoord gegee.

“Jesus Christus.”

Dan het hulle die rosekrans gesoen.

Een oggend het ek ’n klein aanpassing aan die ritueel gemaak.

In plaas daarvan om die rosekrans te soen, het ek die suster se habyt gesoen.

Toe het ek gesê:

“My pa sê vroue is magtiger as God.”

Die reaksie was onmiddellik.

My ouers is voor middagete ontbied.

Die instelling wou die duiwel verwyder.

’n Tjek wat ruim genoeg was, het sonde in kommer omskep.

Die kommer het merkwaardig vinnig verdwyn.

Die tjek het ses nulle gehad.

Ou Italiaanse lire was hoogs oortuigend.

Die jare het romanties verbygegaan onder die beskerming van onskuld.

Koekfeeste was bloot geleenthede om verniet te eet.

Die teater was ’n geleentheid om die waarheid te vertel.

Elke keer as ek ’n prins gespeel het, het ek die gehoor ingelig dat die prinses nie gesoen moet word nie, omdat sy lelik was en aan ’n onaangename asem gely het.

Die onderwysers het nie saamgestem nie.

Uiteindelik het graad vyf aangebreek.

Toe die eindeksamen.

’n Lid van die kommissie het ’n private gedagte in die openbare ruimte laat ontsnap.

“Eindelik.

Ons raak van hom ontslae.”

Alles het afgehandel gelyk.

Alles het verby gelyk.

Ek het dertig jaar gewag.

Toe het ek teruggekeer.

Ek het ’n bestelling vir Gillette-skeermeslemmetjies geplaas.

Vooruitbetaling.

Niemand het ooit gevra hoe so iets moontlik geword het nie.

Een-en-sestig jaar het verbygegaan.

Selfs vandag bly daar vrae.

Onlangs het my dogter na my gekyk en gesê:

“Jammer, Nando.

Ek noem jou nie Pa nie.

Maar wie de hel is jy?”

Ag.

Ahahahah.

Ferdinando Frega
Gillette Man ⚔️